

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Sžak/11/2019
Identifikačné číslo spisu: 7017200753
Dátum vydania rozhodnutia: 22.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Igor Belko
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:7017200753.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a členov senátu Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Mariána Trenčana v právnej veci sťažovateľa (pôv. žalobca): S. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XB, XXXXX, P., Š. K.Á., právne zastúpený: JUDr. Iveta Rajtáková, advokátka, so sídlom Štúrova 20, Košice, proti žalovanému: Prezídium Policajného zboru, Úrad hraničnej a cudzineckej polície, Riaditeľstvo hraničnej a cudzineckej polície Prešov, Jarková 31, 080 01 Prešov, o správnej žalobe vo veciach administratívneho vyhostenia, o kasačnej sťažnosti proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Sa/18/2017 zo dňa 6. mája 2019, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 2Sa/18/2017 zo dňa 6. mája 2019 m e n í tak, že rozhodnutie žalovaného PPZ-HCP-PO2-108-003/2017 zo dňa 26. júna 2017 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Sťažovateľovi priznáva právo na úplnú náhradu trov konania voči žalovanému.

Odôvodnenie

I.
Priebeh a výsledky administratívneho konania

1. Rozhodnutím PPZ-HCP-PO2-108-003/2017 zo dňa 26.06.2017 žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Košice Č. s.: PPZ-HCP-PO6-1-085/2017-ZVC zo dňa 31.03.2017, ktorým bol sťažovateľ administratívne vyhostený na územie Švédskeho kráľovstva z dôvodu vážnej hrozby pre bezpečnosť štátu v zmysle § 82 ods. 2 písm. a) zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zák. č. 404/2011 Z.z.") a zároveň mu uložil zákaz vstupu na

územie Slovenskej republiky na dobu 10 rokov v zmysle ustanovenia § 82 ods. 3 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z.

2. Sťažovateľ bol dňa 19.01.2015 na základe uznesenia Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6Ntc/2/2015 podľa § 505 ods.1 Trestného poriadku vzatý do predbežnej väzby, z dôvodu, že po ňom bolo vyhlásené medzinárodné pátranie na základe zatýkacieho rozkazu vydaného Federálnym súdom oblasti Zavodskoj, mesta Groznyj, Čečenská republika, Ruská federácia zo dňa 12.07.2007 číslo kriminálneho prípadu 32075, pre trestný čin terorizmu podľa oddielu 3, § 205 Trestného zákona Ruskej federácie, za ktorý mu hrozí uloženie trestu odňatia slobody na doživotie. Najvyšší súd Slovenskej republiky v označenej trestnej veci uznesením zo dňa 02.11.2016 sp. zn. 4Tost/40/2016 rozhodol, že podľa § 509 ods. 5 Trestného poriadku vydanie sťažovateľa na trestné stíhanie do Ruskej federácie nie je prípustné a sťažovateľa prepustil z vydávacej väzby.

3. Prvostupňový správny orgán disponoval informáciou o prepustení sťažovateľa z predbežnej vydávacej väzby, ako aj informáciou, že predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu, čo predstavuje zákonný dôvod pre jeho vyhostenie podľa § 82 ods.2 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z. Z uvedeného dôvodu bolo proti nemu začaté správne konanie vo veci administratívneho vyhostenia z územia Slovenskej republiky. Zo zápisnice o vyjadrení účastníka konania okrem iného vyplynulo, že sťažovateľovi bol vo Švédskom kráľovstve udelený azyl z politických dôvodov. Uvedené tvrdenie následne potvrdila právna zástupkyňa sťažovateľa, pričom predložila kópiu rozhodnutia spolu s úradným prekladom.

4. Dňa 04.11.2016 bola prvostupňovému správne orgánu pod č. PPZ-OBT-V-174/2014 doručená informácia, poživajúca ochranu podľa príslušných ustanovení zákona č. 215/2004 Z.z. o ochrane utajovaných skutočností a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o ochrane utajovaných skutočností“), z ktorej obsahu vyplýva, že sťažovateľ vážne ohrozuje bezpečnosť štátu.

5. Sťažovateľ tvrdil, že nevie, prečo by mal byť vážnou hrozbou pre bezpečnosť štátu, verejný poriadok a verejné zdravie, pretože nikdy nespáchal žiaden teroristický ani násilný trestný čin, nikdy nebol účastníkom takéhoto konania a ani sa na žiadne takéto konanie nepripravoval. K Slovensku nemá žiaden vzťah, nikdy pred jeho zadržaním v januári 2015 tu nebol a nie je preto dôvod, aby bol považovaný za hrozbu pre bezpečnosť štátu, verejný poriadok, či verejné zdravie. Nikto mu nepovedal, v čom by takáto jeho hrozba pre Slovensko mala spočívať.

6. Vo vzťahu k žiadosti právnej zástupkyne sťažovateľa o oboznámenie sa s utajovanou písomnosťou č. p. PPZ-OBT-V-174/2016 zo dňa 02.11.2016 prvostupňový správny orgán uviedol, že toto jej nebolo umožnené, pretože ide o sprístupnenie informácie, ktorá požíva ochranu podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností a podľa § 35 ods.3 označeného zákona je potrebný súhlas vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí s tým, že takýto prístup udelený žiadateľovi nebol.

7. Následne bolo prvostupňovým správne orgánom vydané rozhodnutie č. PPZ-HCP-PO6-ZVC-104-043/2016 zo dňa 04.11.2016 o administratívnom vyhostení sťažovateľa podľa § 82 ods. 2 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z., ktoré bolo na odvolanie sťažovateľa rozhodnutím žalovaného č. s. PPZ-HCP-PO2-13/2017 zo dňa 04.01.2017 zrušené a vec bola vrátená prvostupňovému správne orgánu na ďalšie konanie. Žalovaný zrušenie rozhodnutia odôvodnil tým, že získaná utajovaná písomnosť č. p. PPZ-OBT-V-174/2016 zo dňa 02.11.2016 nemala charakter preukázania takých faktov, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver, že sťažovateľ predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu alebo verejný poriadok. Zároveň vytkol porušenie práva sťažovateľa na právnu pomoc. Žalovaný uviedol, že úlohou prvostupňového správne orgánu bude vyžiadať od pôvodcu utajovanej skutočnosti vyjadrenie, či vzhľadom na stanovisko Krajského súdu v Košiciach k danej informácii v bode 95 rozsudku vedenom pod sp. zn. 9Sa/36/2016 zo dňa 28.11.2016 (týkajúceho sa zaistenia sťažovateľa), trvá na informácii uvedenej v utajovanej písomnosti č. p. PPZ-OBT-V-174/2016 zo dňa 02.11.2016 a opätovne vyhodnotiť sporný dôkaz.

8. Medzitým, dňa 01.12.2016 bol sťažovateľ vyhostený z územia Slovenskej republiky cez hraničný priechod Oddelenie hraničnej kontroly Policajného zboru Košice - letisko.

9. Prvostupňovému správne mu orgánu, konajúcemu v zmysle pokynov žalovaného, bola dňa 21.02.2017 doručená pod č. PPZ-NKA-PTJ5-V1-1/2017 informácia, ktorá požíva ochranu podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností, z ktorej vyplýva, že sťažovateľ pri svojom pobyte na území Slovenskej republiky predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu. Spracovateľom utajovanej písomnosti je Národná protiteroristická jednotka Národnej kriminálnej agentúry Prezídia policajného zboru. Aj v prípade tejto písomnosti pôvodca utajovaných informácií dňa 06.03.2017 oznámil prvostupňovému správne mu orgánu, že na žiadosť zástupkyne sťažovateľa so sprístupnením uvedenej informácie nesúhlasí.

10. Ďalej prvostupňový správny orgán uviedol, že dôvodom administratívneho vyhostenia sťažovateľa je skutočnosť, že tento predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu v zmysle § 120 ods.2 písm. i) zák. č. 404/2011 Z.z., pričom na základe zásady „lex specialis derogat lex generali“ osobitný zákon ruší všeobecný zákon alebo ustanovenie, teda v danom prípade § 120 ods.2 písm. i) zák. č. 404/2011 Z.z. ruší § 47 ods. 3 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len „správny poriadok“) vo vzťahu k podkladu rozhodnutia, ktoré sa na základe uvedeného neodôvodňuje.

11. Proti prvostupňovému rozhodnutiu podal sťažovateľ odvolanie. Následne žalovaný preskúmaným rozhodnutím prvostupňové rozhodnutie potvrdil a odvolanie sťažovateľa zamietol. Argumentoval najmä tým, že prvostupňový správny orgán disponoval informáciou o prepustení sťažovateľa z predbežnej vydávacej väzby a taktiež informáciou o existencii platného medzinárodného zatýkacieho rozkazu vydaného federálnym súdom v oblasti Zavodskoj, mesta Groznyj, Čečenská republika, Ruská federácia zo dňa 12.07.2007 evidovaného Národnou ústredňou Interpol, ako aj existenciou informácie, že sťažovateľ ohrozuje bezpečnosť štátu. Prvostupňový správny orgán pri hodnotení existencie dôvodov na administratívne vyhostenie vychádzal z utajovanej informácie, ktorou bol viazaný, pričom postupoval v súlade s ustanovením § 35 ods. 4 zákona o ochrane utajovaných skutočností, keď žiadosť právneho zástupcu o sprístupnenie utajovanej skutočnosti postúpil pôvodcovi informácie, nakoľko oboznámenie sa s utajovanou skutočnosťou podlieha súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí. Správne mu orgánu neprislúcha skúmať dôvody, pre ktoré takýto súhlas nebol daný, pretože § 35 ods.3 označeného zákona neustanovuje povinnosť nesúhlas odôvodniť.

II.

Konanie na krajskom súde

12. Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom zamietol žalobu sťažovateľa, ktorou sa domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného PPZ-HCP-PO2-108-003/2017 zo dňa 26.06.2017, ktorým zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Košice Č. s.: PPZ-HCP-PO6-1-085/2017-ZVC zo dňa 31.03.2017, ktorým bol sťažovateľ administratívne vyhostený na územie Švédskeho kráľovstva a zároveň mu bol uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 10 rokov v zmysle ustanovení § 82 ods. 2 písm. a) a § 82 ods. 3 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z.

13. V odôvodnení napadnutého rozsudku krajský súd k nálezmu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 12.12.2018 sp. zn. PL ÚS 8/2016, podľa ktorého je ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. (vrátane písm. i) v rozpore s ústavou SR, uviedol, že predmetom súdneho prieskumu v predmetnej veci je právoplatné rozhodnutie žalovaného, ktoré bolo vydané na základe procesných predpisov účinných v čase konania správneho orgánu v tejto veci, teda v čase, kedy v zák. č. 404/2011 Z.z. platilo ustanovenie § 120 ods. 2, preto aj správne orgány z tohto ustanovenia, ktoré má procesný charakter v čase svojho rozhodovania vychádzali. Zdôraznil, že aj pre konanie o vyhostenie je pre správny súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý bol zistený v čase rozhodovania správneho orgánu, pričom správny orgán je povinný použiť procesné ustanovenia platné v čase jeho rozhodovania. Navyiac aj s poukazom

na ustanovenie § 41b ods. 2 zákona č. 38/1993 Z.z. o organizácii Ústavného súdu a konaní pred ním, ktoré sa vzťahuje na hmotnoprávny účinok nálezov Ústavného súdu v prípade konania o súlade právnych predpisov s Ústavou SR, toto rozhodnutie zostáva nedotknuté, pričom však zostáva otvorenou otázkou, či možno vymáhať povinnosti uložené takýmto rozhodnutím.

14. Na žiadosť právnej zástupkyne sťažovateľa o oboznámenie sa s utajovanou skutočnosťou tejto bola zaslaná odpoveď, že pôvodca informácie nesúhlasí s jej sprístupnením. Podľa § 35 ods. 3 zák. č. 404/2011 Z.z. sa predpokladá súhlas vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, čo však splnené nebolo a súhlas na oboznámenie sa s touto skutočnosťou zástupkyňou sťažovateľa udelený nebol, preto nebola oprávnenou osobou v zmysle tohto ustanovenia zákona na oboznámenie sa s označenou utajovanou skutočnosťou. Odopretie súhlasu vedúceho, do ktorého pôsobnosti utajovaná skutočnosť patrí, podľa zákona nemusí byť ani odôvodnené, preto poskytnuté odôvodnenie nesprístupnenia informácie, ktoré bolo poskytnuté zástupkyňou sťažovateľa pre danú vec je právne irelevantné.

Správny orgán v čase začatia správneho konania disponoval informáciou nasvedčujúcou potrebu postupu podľa § 82 ods. 2 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z., s tým, že v priebehu konania sa ukázala opodstatnenosť dôvodu administratívneho vyhostenia podľa § 82 ods. 2 písm. b) zák. č. 404/2011 Z.z. Uvedené nastalo na základe poskytnutia informácie podľa zákona o ochrane utajovaných skutočností, ktorá správne orgánu bola doručená dňa 04.11.2016 a neskôr obsahom vyžiadanej informácie Národnej protiteroristickej jednotky Národnej kriminálnej agentúry zo dňa 21.02.2017, bolo potvrdené, že sťažovateľ predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu - teda existuje dôvod na postup podľa § 82 ods. 2 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z.

III.

Konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky

A)

15. Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľ v zákonnej lehote podal kasačnú sťažnosť z dôvodu uvedeného v § 440 ods. 1 písm. g) S.s.p., t.j. krajský súd rozhodol na základe nesprávneho právneho posúdenia veci.

16. Sťažovateľ v nasledujúcich sťažnostných bodoch v súlade s § 445 ods. 1 písm. c) S.s.p. najmä uviedol, že

- sťažovateľovi nebolo umožnené oboznámiť sa s podstatou dôvodov, pre ktoré má predstavovať vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu a tým mu bola odňatá možnosť proti týmto dôvodom predložiť relevantnú argumentáciu;
- Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 12.12.2018 sp. zn. PL ÚS 8/2016 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. je v rozpore s ústavou SR, na čo je potrebné prihliadnuť;
- argumentácia krajského súdu k neaplikovaniu citovaného nálezu, je vzhľadom na ustanovenia o prerušení konania podľa § 109 ods. 1 písm. b) O.s.p. a § 100 ods. 1 písm. b) S.s.p. nesprávna;
- pôvodné rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo dňa 04.11.2016 bolo zrušené z dôvodu, že utajovaná skutočnosť nepreukazuje, že sťažovateľ predstavuje vážnu hrozbu pre bezpečnosť štátu, preto bolo povinnosťou správneho orgánu po zrušení jeho rozhodnutia konanie zastaviť.

17. Vzhľadom na uvedené argumenty navrhol, aby kasačný súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že zruší preskúmané rozhodnutie a vec vráti žalovanému na ďalšie konanie. Zároveň požiadal o priznanie náhrady trov konania.

B)

18. Žalovaný vo vyjadrení ku kasačnej sťažnosti zo dňa 23.08.2019 uviedol, že sa s dôvodmi v nej uvedenými nestotožňuje. Stotožňuje sa s napadnutým rozsudkom krajského súdu a naďalej trvá na preskúmanom rozhodnutí. Preto navrhol, aby kasačný súd kasačnú sťažnosť zamietol.

IV.

Právny názor Najvyššieho súdu Slovenskej republiky

19. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 S.s.p.) predovšetkým postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 S.s.p. preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a z toho vyplývajúce možné dôvody jej odmietnutia. Po zistení, že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ v lehote včas (§ 443 ods. 1 S.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu, a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch) dospel k záveru o potrebe zmeniť napadnutý rozsudok (§ 462 ods. 2 S.s.p.) tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

20. Rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 S.s.p.) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 22. októbra 2019 (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 S.s.p.).

21. Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba sťažovateľa, ktorou sa tento domáhal preskúmania rozhodnutia PPZ-HCP-PO2-108-003/2017 zo dňa 26.06.2017, ktorým žalovaný zamietol odvolanie sťažovateľa a potvrdil prvostupňové rozhodnutie Oddelenia cudzineckej polície Policajného zboru Košice Č. s.: PPZ-HCP-PO6-1-085/2017-ZVC zo dňa 31.03.2017, ktorým bol sťažovateľ administratívne vyhostený na územie Švédskeho kráľovstva a zároveň mu bol uložený zákaz vstupu na územie Slovenskej republiky na dobu 10 rokov v zmysle ustanovení § 82 ods. 2 písm. a) a § 82 ods. 3 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z.

22. Najvyšší súd Slovenskej republiky podal dňa 24.05.2016 v obdobnej veci vedenej na Najvyššom súde pod sp. zn. 10 Sža 3/2016 na Ústavný súd Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúlady ustanovenia § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (v texte rozsudku aj ako „zák. č. 404/2011 Z. z.") s ustanovením s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1, ods. 2 a čl. 13 ods. 4 v spojení s čl. 46 ods. 1 a ods. 2, čl. 47 ods. 3 a s čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, s čl. 6 ods. 1, s čl. 13 v spojení s čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

23. Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 dňa 12. decembra 2018 rozhodol, že ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. nie je v súlade s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie.

24. Vyhlásením v zbierke zákonov má nález ústavného súdu vydaný v konaní o súlade právnych predpisov okamžité právne účinky, teda právne predpisy, ich časti alebo jednotlivé ustanovenia, o ktorých ústavný súd rozhodol, že nie sú v súlade s ústavou, ústavnými zákonmi, alebo s medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom (ďalej len „s ústavou"), strácajú svoju účinnosť, t. j. ich aplikácia sa „zastavuje" a nemajú žiadne právne účinky.

25. Ústava v čl. 125 ods. 3 prikazuje zákonodarcovi t. j. orgánu, ktorý vydal taký právny predpis nesúladný s ústavou, uviesť ho do šiestich mesiacov od vyhlásenia rozhodnutia ústavného súdu do súladu s ústavou, ak ide o „podzákonné právne predpisy" [čl. 125 ods. 1 písm. b) a c) ústavy] aj s inými zákonmi a ak ide o predpisy uvedené v čl. 125 ods. 1 písm. d) ústavy, aj s nariadeniami vlády a so všeobecne záväznými právnymi predpismi ministerstiev a ostatných ústredných orgánov štátnej správy. „Sankciou" za nesplnenie tejto povinnosti je strata platnosti takého právneho predpisu, jeho časti alebo jednotlivého ustanovenia po márnom uplynutí šiestich mesiacov legislatívnej pasivity zákonodarcu (normotvorcu) od vyhlásenia nálezu v zbierke zákonov.

26. Z výroku nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018 vyplýva, že podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky dňom vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky strácajú účinnosť ustanovenia § 120 ods. 2 zák. č.

404/2011 Z.z. Ak Národná rada Slovenskej republiky neuvedie tieto ustanovenia do súladu s čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 1 a 2 a s čl. 13 ods. 4 Ústavy Slovenskej republiky a s čl. 47 Charty základných práv Európskej únie, strácajú po šiestich mesiacoch od vyhlásenia tohto nálezu v Zbierke zákonov Slovenskej republiky platnosť.

27. Na tomto mieste považuje najvyšší súd za dôležité zdôrazniť, že zatiaľ čo derogačné účinky určujú, kedy prestáva byť derogovaný predpis platným, neaplikovateľnosť znamená, že všeobecné súdy nemajú aplikovať ustanovenia zákona, ktoré bolo ako protiústavné zrušené Ústavným súdom a to aj v prípade, že účinky takéhoto nálezu nastanú až v budúcnosti. Ústavný súd SR tiež judikoval, že aj keď síce k pozbaveniu platnosti derogovaného zákona dochádza s účinkom „ex nunc“, rozpor s ústavným poriadkom, ktorý bol dôvodom zrušenia zákona nastáva už v priebehu jeho platnosti.

28. Účinnok „ex nunc“ nevyklučuje, že práve aplikácia protiústavného právneho predpisu zo strany orgánu verejnej moci mohla viesť k zásahu do základného práva alebo slobody jednotlivca. Preto nemožno v niektorých prípadoch aplikovať právnu úpravu účinnú v relevantnom období, aj keď táto bola zrušená derogačným nálezom pre neústavnosť až následne.

29. S prihliadnutím na uvedené, možno konštatovať, že pokiaľ bol aj zákon zrušený pre rozpor s ústavným poriadkom, tak v zásade neprestáva byť vo vzťahu k právnym skutočnostiam nastaným behom jeho platnosti aplikovateľný, s výnimkou ak sa derogačný dôvod týka zásahu do ústavou garantovaných základných práv a slobôd (materiálneho jadra ústavy). Uvedené by pritom malo platiť aj vo vzťahu k výkonu práv a povinností z rozhodnutí orgánu verejnej moci vydaných na základe zrušeného právneho predpisu.

30. Všetky orgány verejnej moci vrátane sú povinné interpretovať výklad ústavných zákonov, zákonov a ďalších právnych predpisov v súlade s generálnym interpretačným princípom zakotveným v čl. 152 ods. 4 ústavy, podľa ktorého takýto výklad musí byť v súlade s ústavou.

31. Vzhľadom k tomu, že ustanovenie § 120 ods. 2 zákona č. 404/2011 Z. z. o pobyte cudzincov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, podľa ktorého žalovaný postupoval tak, že neodôvodnil rozhodnutie ktoré bolo vydané na základe ustanovenia § 82 ods. 2 písm. a) zák. č. 404/2011 Z.z. (hoci ustanovenie § 120 ods. 2 zák. č. 404/2011 Z.z. účinnom v čase vydania rozhodnutia žalovaným odôvodnenie takéto rozhodnutia nevyžadovalo), stratilo účinnosť dňom zverejnenia Nálezu Ústavného súdu SR PL.ÚS 8/2016-131 zo dňa 12. decembra 2018 v zbierke zákonov a možno tak ustáliť, že jeho rozpor s ústavným poriadkom nepochybne existoval už počas jeho platnosti, bolo potrebné rozsudok krajského súdu zmeniť tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

32. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný vychádzajúc z uvedeného dospel k záveru, že preskúmané rozhodnutie správneho orgánu nie je v súlade so zákonom, a keďže súd prvého stupňa žalobu zamietol (pričom nereflektoval skutkový stav pre neho rozhodujúci v čase vyhlásenia jeho rozhodnutia - § 206 ods. 4 S.s.p.), kasačný súd dospel k záveru, že rozsudok krajského súdu je potrebné podľa § 462 ods. 2 S.s.p. zmeniť a rozhodnutie žalovaného je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

33. V zmysle ustanovenia § 469 S.s.p. je správny orgán viazaný právnym názorom kasačného súdu.

34. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 2 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 S.s.p. tak, že sťažovateľovi, ako úspešnému účastníkovi konania o kasačnej sťažnosti, trovy tohto konania priznal. V zmysle § 175 ods. 2 S.s.p. v spojení s dôvodovou správou k § 467 S.s.p. (teleologický výklad) o výške náhrady trov konania bude rozhodnuté samostatným uznesením krajského súdu.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu riadny opravný prostriedok n i e j e prípustný.